

Taloudellinen rikos

Ylijohtaja V. ajeli kaikessa rauhassa kaupungilla amerikkalaisraudallaan, josta hän oli syystäkin ylpeä. Ylijohtaja rakasti amerikkalaisrautaansa kuin omaa poikaansa. Toden totta, siitä oli tullut perheenjäsen, vaikka olikin alunperin lahjaksi saatu. Niin kiiltävä oli konepelti, niin kehräävä ääni, niin ylellinen varustelu, niin tilava hansikaslokerro, isompi kuin monella pääjohtajalla. Siihen mahtui reilusti se tyylikäs nimikoitu siannahkainen lahjasalkku, jossa ylijohtaja kuljetti käteisvarojaan, tilauspöytäkirjoja ja muita arvopapereita, joita ei ollut tarkoitettu kaikkien nähtäviksi.

Ylijohtaja pysäytti loistoravintolan eteen, avasi oven ja kaappasi salkun kainaloonsa. Vähän kiire jo olikin, lounasännät siellä varmaan jo odottelivat hymy ja huurteinen huulillaan.

Mutta silloin se tapahtui. Kaamea taloudellinen rikos.

Paikalle kaahasi polkupyöränromullaan joku akka, leskeksi jäänyt kahdeksan lapsen yksinhuoltajaäiti, joka taas näkyi olevan raskaana. Siksi kai se nytkin oli niin huolimaton ja varomaton. Ajatelkaa nyt, tulla tuprutti siihen kuin päätön kana. Kuulusteluissa myöhemmin kertoi olleensa tulossa apteekista ostamasta viimeisillä rovoillaan linimenttiä keripukkiin sairastuneille kakaroilleen, ja matkalla verotoimistoon pyytämään lisäveron lykkäystä.

Viimeisillä rovoillaan! Hah. Onhan sitä sosiaalihuoltoa ja kansanterveyslakia ja vaikka mitä. Ja lykkäystä vielä! Höh. Maksaisi ajallaan veronsa, että valtio voisi hoitaa velvollisuutensa. Mikä lie pummi ja veronkiertäjä ollut.

Mutta näitä ylijohtaja ehti miettiä vasta myöhemmin, sillä siinä ja silloin kaikki kävi niin äkkiä.

Pahaa-aavistamaton ylijohtaja oli tuskin saanut jalkansa kadulle ja avaimensa piccolopojalle pysäköintiä varten, kun tuo edesvastuuton ämmänketale pamautti päätä pahkaa hänen päälle.

Vasta saatuun liituraitaan tuli iletävä tahra ja salkku kirposi kadulle. Patenttilukko oli jäänyt sulkematta — eihän sitä tällaista arvannut — ja niinpä ylijohtajauraukan kaikki käteisvarat roiskahtivat suin päin paikalliseen kuralätäkköön ryvettyen yltä päältä aivan mustiksi.

Onni onnettomuudessa oli se, että tuo yksinhuoltajanoita lennähti pyöränsä sarvien yli kiveykseen ja alkoi vaikeroiden keräillä nenäliinaansa kadulle hajonneen linimenttipullon jäänteitä. Näky oli niin hullunkurinen, että ylijohtajaa olisi naurattanut, ellei hänen omatilansa olisi ollut niin vakava.

—Voi voi, millä minä nyt maksan portsarirahan, hän ajatteli jalosti ensimmäiseksi lähim-

mäistään katsoessaan apeana öljyisessä mutalammikossa lelluvia satasiaan.

Mutta toinen onni onnettomuudessa. Paikalle sattui kuin ihmeen kaupalla raastuvanoikeuden kolariosaston syyttäjä, joka heti arvasi kaiken, vaikkei ollut mitään nähnytäkään, likinäköinen kun oli. Hän hoiti homman kiitettävän siististi. Pistettyään holtittoman naisen käsi-, jalka- ja kaularautoihin hän poimi ylijohtajan mustat setelit rapakosta ja nuoli ne ystävällisesti puhtaksi. Avusta suorastaan liikuttunut ylijohtaja sai takaisin rahansa melkein entisen veroisina.

—Tämä muistetaan vielä, viskaali, hän myhäili taputtaen syyttäjää olalle ja sujauttaen hänen kouraansa tukun kahisevaa — tai oikeastaan vielä hassusti litisevää — vaivanpalkkaa.

Ja totta tosiaan. Ylijohtaja oli sanansa mittainen mies. Ei kulu montakaan päivää, kun kolariosaston syyttäjä sai kutsun esimiehensä luo. Esimieskin taputti olalle ja ilmoitti viskaalille ylennyksestä talousrikosten ylimmäksi tutkijaviranomaiseksi.

—Olit kuulemma hoitanut niin hienosti sen ylijohtajaan kohdistuneen talousrikoksen. Satuinkin kuulemaan, kun tuossa yksissä kökkäjäisissä tavattiin, sanoi esimies. Nuo sanat jäivät soimaan ylimmäisen tutkijaviranomaisen korviin kuin ohjenuoraksi hänen tulevalle uralleen, josta oli tuleva pitkä ja menestykseläs, paljon pitempi kuin joillakuilla hänen edeltäjillään.